

Cảm nghĩ của em về truyện ngắn Những ngôi sao xa xôi

[Văn mẫu 9] Tuyển tập văn mẫu hay nêu cảm nghĩ của em về truyện ngắn Những ngôi sao xa xôi của Lê Minh Khuê.

Đề bài: Anh chị hãy trình bày cảm nhận về truyện ngắn “*Những ngôi sao xa xôi*” của nhà văn Lê Minh Khuê.

***

Top 3 bài văn cảm nhận hay nhất về truyện ngắn Những ngôi sao xa xôi

Bài số 1:

Trong thời kì kháng chiến chống Mĩ cứu nước, tuyến đường Trường Sơn đầy bom rơi đạn nổ đã trở thành con đường huyền thoại. Bởi nơi đây đã có những câu chuyện thần kì với những anh bộ đội hiên ngang anh dũng, những anh chiến sĩ lái xe ngang tàng, lẫm liệt mà nhà thơ Phạm Tiến Duật đã từng ca ngợi trong bài “*Bài thơ về tiểu đội xe không kính*”. Câu chuyện thần kì đó còn là chuyện về những cô gái thanh niên xung phong vừa kiên cường dũng cảm trong chiến đấu vừa hồn nhiên, mơ mộng thật đáng yêu, đáng quý. Lấy cảm hứng từ đó, nhà văn Lê Minh Khuê đã sáng tác thành truyện ngắn đặc sắc “*Những ngôi sao xa xôi*”.

Truyện được viết 1971, lúc cuộc kháng chiến chống Mỹ của dân tộc đang diễn ra ác liệt. Truyện *Những ngôi sao xa xôi* phản ánh chân thực tâm hồn trong sáng, mơ mộng, tinh thần dũng cảm, cuộc sống chiến đấu đầy gian khổ, hi sinh nhưng rất hồn nhiên, lạc quan của những cô gái thanh niên xung phong. Đó chính là những hình ảnh đẹp đẽ, tiêu biểu cho phẩm chất cao quý của thế hệ trẻ Việt Nam trong cuộc kháng chiến chống Mĩ vừa qua.

Điều ta cảm nhận đầu tiên là hoàn cảnh sống và chiến đấu của họ. Họ là một tổ trinh sát mặt đường gồm ba người, hai cô gái rất trẻ là Phương Định và Nho. Còn chị Thao là tổ trưởng thì lớn tuổi hơn một chút. Họ ở trong một cái hang dưới chân cao điểm. Ở đó, máy bay Mỹ thường hay đánh phá dữ dội. Đường bị đánh “lở loét, màu đất đỏ trắng lẫn lộn”. Sự sống ở đây gần như bị hủy diệt “hai bên đường không có lá xanh, chỉ có những thân cây bị tước khô cháy”... Công việc của họ lại càng đặc biệt nguy hiểm. Họ phải chạy trên cao điểm giữa ban ngày, phơi mình ra giữa vùng trọng điểm đánh phá của máy bay địch. Sau mỗi trận bom, họ phải lao ra trọng điểm “đo khối lượng đất lấp vào hố bom, đếm bom chưa nổ và nếu cần thì phá bom”. Đó là công việc mạo hiểm luôn phải đối mặt với cái chết, “thần chết là một tay không thích đùa. Hắn ở lẫn trong ruột những quả bom”. Nhưng với ba cô gái này, thì những công việc ấy đã trở thành công việc hằng ngày.

Cảm nghĩ của em về truyện ngắn Những ngôi sao xa xôi

Cả ba cô gái cô nào cũng đáng mến, đáng phục. Nhưng Phương Định là cô gái để lại nhiều ấn tượng sâu sắc nhất. Phương Định là cô gái nhạy cảm, hồn nhiên, mơ mộng, thường sống với những kỉ niệm về Hà Nội. Là một cô gái Hà Nội, cô có một thời học sinh hồn nhiên, vô tư bên người mẹ trong những ngày thanh bình trước chiến tranh. Những kỉ niệm tuổi học trò luôn sống dậy trong lòng cô ngay giữa chiến trường dữ dội. Nó vừa là niềm khao khát, vừa làm dịu mát tâm hồn trong hoàn cảnh căng thẳng, khốc liệt. Cô vào chiến tranh ba năm. Đã quen với những thử thách và nguy hiểm, giáp mặt hằng ngày với cái chết, nhưng ở cô cũng như những đồng đội, không mất đi sự hồn nhiên, trong sáng với những ước mơ về tương lai.

Cũng như các cô gái mới lớn, Phương Định hay quan tâm đến hình thức của mình. Cô đánh giá: "Nói một cách khiêm tốn, tôi là một cô gái khá...". Đặc biệt cô có cặp mắt đẹp nên cô thích ngắm mắt mình trong gương. Cô biết mình được nhiều nhất là các anh lính để ý và có thiện cảm. Điều đó làm cô tự hào nhưng chưa từng có tình cảm riêng với một ai cả. Nhạy cảm, nhưng cô không hay biểu lộ tình cảm của mình, tỏ ra kín đáo trước đám đông, tưởng như là kiêu kì.

Cô có tính đồng đội sâu sắc, gắn bó. Cô yêu mến thân thiết với hai đồng đội trong tổ trinh sát. Cùng vui đùa ca hát, chia sẻ ngọt bùi, cùng chịu đựng nhiều nguy hiểm, bom đạn. Khi chị Thao vấp ngã cô đỡ chị. Khi Nho bị thương, cô "rửa cho Nho bằng nước đun sôi...". Đặc biệt cô dành tình yêu thương và niềm cảm phục cho tất cả những người chiến sĩ của cô, những người đẹp nhất, thông minh, can đảm và cao thượng nhất là những người chiến sĩ mà hằng đêm cô gặp trên trọng điểm của con đường vào mặt trận.

Nhưng có lẽ điều đáng khâm phục nhất ở cô đó là lòng dũng cảm và tinh thần trách nhiệm trong công việc. Phương Định cùng những người bạn của mình sống và chiến đấu trên một cao điểm, giữa một vùng trọng điểm trên tuyến đường Trường Sơn. Cô phải chạy trên cao điểm đánh phá của máy bay địch. Sau mỗi trận bom, cô cùng đồng đội phải lao ra trọng điểm, đo và ước tính khối lượng đất đá bị bom địch đào xới, đếm những quả bom chưa nổ và dùng những khối thuốc nổ đặt vào cạnh nó để phá. Đó là công việc mạo hiểm với cái chết luôn gần kề tạo áp lực khiến thần kinh vô cùng căng thẳng. Thực hiện công việc đó, Phương Định và đồng đội phải vô cùng bình tĩnh và họ đã thực sự bình tĩnh, ung dung một cách lạ thường. Thậm chí, với họ, công việc ấy đã trở thành bình thường: "Có ở đâu như thế này không: đất bốc khói, không khí bàng hoàng, máy bay đang ầm ì xa dần. Thần kinh căng như chão, tim đập bất chấp cả nhịp điệu, chân chạy mà vẫn biết rằng có nhiều quả bom chưa nổ, nhưng nhất định sẽ nổ... Rồi khi xong việc, quay lại nhìn đoạn đường một lần nữa, thở phào, chạy về hang".

Thế giới tâm hồn của Phương Định thật phong phú, trong sáng nhưng không phức tạp. Không thấy những băn khoăn, day dứt, trăn trở trong ý nghĩ và tình cảm của cô gái khi phải sống và chiến đấu trong hoàn cảnh đặc biệt khốc liệt, hiểm nguy, mà vẫn tươi vui, hồn nhiên, lạc quan yêu đời. Truyện đã làm nổi bật tâm hồn trong sáng, mơ mộng, tinh thần dũng cảm, cuộc sống chiến đấu đầy gian khổ, hi sinh nhưng rất hồn nhiên, lạc quan

Cảm nghĩ của em về truyện ngắn Những ngôi sao xa xôi

của những cô gái thanh niên xung phong trên tuyến đường Trường Sơn. Đó chính là hình ảnh đẹp, tiêu biểu về thế hệ trẻ Việt Nam trong thời kì kháng chiến chống Mỹ.

Tóm lại, truyện “*Những ngôi sao xa xôi*” của Lê Minh Khuê đã làm sống lại trong lòng ta những hình ảnh tuyệt đẹp và những chiến công phi thường của tổ trinh sát mặt đường, của Thao, Phương Định, Nho, của hàng vạn nữ thanh niên xung phong thời chống Mỹ. Chiến công thầm lặng của Phương Định và đồng đội là bài ca anh hùng. Chiến tranh đã qua đi, nhưng đọc truyện này ta như sống lại những năm tháng hào hùng của đất nước, những ngôi sao Phương Định, Thao, Nho vẫn tỏa sáng trong ta với bao khâm phục và ngưỡng mộ.

Bài số 2:

Tiếp cận với chiến tranh, miêu tả chiến tranh có nhiều cách, của nhiều người. Tuy nhiên, chiến tranh đã và sẽ qua đi, cái gì từ những trang văn còn lại ? Câu hỏi ấy phải chờ đến thời gian, người trọng tài công minh nhất chưa một lần bỏ sót tài năng. Vậy, *Những ngôi sao xa xôi* liệu có phải là một trong số ứng cử viên được bầu chọn ?

Điều sáng giá nhất tạo nên một cái nhìn không nhầm chán về chiến tranh, đối lập với chiến tranh là cái nhìn và khắc họa chân dung các cô gái. Bức tranh dữ dội về cái sống và cái chết nơi đạn bom trận mạc có được một thứ đường viền cứ óng ánh lên từ cái nhìn trong trẻo ấy. Ấy là chưa nói nhân vật trong truyện bước vào cuộc chiến đấu đầy ắp những ảo tưởng. Tưởng rằng gia nhập một đơn vị thanh niên xung phong ngoài hoả tuyến là "phải vác súng kia, đi rầm rộ dưới những cánh rừng không trăng sao. Nói với nhau phải mạnh và gọn như những câu khẩu hiệu", nghĩa là oai hùng lắm, một thứ hào quang của một thế hệ nếu không vừa rời ghế nhà trường thì cũng gần như thế. Dày dạn trước cái sống và cái chết hằng ngày mà chị Thao còn sợ máu, sợ nước mắt. Phương Định thì sợ nhất: cô đơn. Giữa tiếng bom địch gào thét, chỉ cần một tiếng súng bắn trả, "dù chỉ một tiếng súng trường thôi, con người cũng thấy mệnh mông bên mình một sự che chở đồng tình". Gian khổ, thiếu thốn đến cùng cực, nhiều bữa cơm không có canh, bọn con gái lấy nước uống chan vào. Nhưng khi biết rằng "bọn con trai phải kêu lên vì thương", thế là đòi lại tươi lên như không có gì đáng phàn nàn, lo lắng. Cuộc nói chuyện của nhân vật nữ xung "tôi" với đại đội trưởng đơn vị trong điện thoại có lúc gắt lên: "Trinh sát chưa về", nhưng một cái gì đấy như âm lòng hơn khi hình ảnh người cán bộ chỉ huy ấy hiện lên dưới con mắt dịu dàng con gái "Đại đội trưởng rất hay dùng những từ tế nhị như "cảm ơn", "xin lỗi", "chúc may mắn". Anh trẻ, người gầy, hay đau khớp, hay làm ca dao cho báo tường. Nhà đâu như cuối phố Lò Đúc".

Trong bối cảnh khắc nghiệt của chiến tranh, bao nhiêu tình cảm mới mẻ hình thành như tình đồng chí, tình bạn bè. Tất cả được cảm nhận bằng nỗi niềm riêng như thế. Có nhiều anh pháo thủ và lái xe hay hỏi thăm, còn viết thư cho một cô gái (nhân vật tôi) làm

Cảm nghĩ của em về truyện ngắn Những ngôi sao xa xôi

trình sát mặt đường, "những thư dài gửi đường dây, làm như ở cách xa nhau hàng nghìn cây số, mặc dù có thể chào nhau hằng ngày". Cách tỏ tình thời hiện đại trong chiến tranh qua cách nhìn riêng này không phải không thú vị. Còn gì âu yếm hơn khi gặp một đồng đội vừa tắm ở dưới suối lên: "Tôi muốn bế nó lên tay. Trông nó nhẹ, mát mẻ như một que kem trắng".

Họ thực sự là những anh hùng không tự biết, tình nguyện vào cái nơi mà cái sự mất, còn chỉ diễn ra trong nháy mắt. Hơn ai hết họ biết thần chết là ai, "Thần chết là một tay không thích đùa. Hắn ta lẩn trong ruột những quả bom". Nhưng có điều lạ là cái chết đối với họ chưa bao giờ là một ám ảnh, chưa bao giờ phải trăn trở đêm đêm. "Bao giờ thì xong nhỉ", "cái gì xong ?",... Những câu hỏi băng quơ dường như không hiểu mấy về chiến tranh nói về những mơ ước xôn xao sau đó. Nho bảo xong chiến tranh sẽ làm thợ hàn của một nhà máy thủy điện lớn, thành cầu thủ bóng chày. Chị Thao muốn làm y sĩ. Chồng chị sẽ là một anh bộ đội đeo quân hàm trung úy, hay đi xa và có râu quai nón, còn nhân vật "tôi" chưa biết lựa chọn thế nào: kiến trúc sư, thuyết minh trong rạp chiếu bóng thiếu nhi, lái xe ở cảng,... Chao ôi ! Họ là những người ham sống biết bao ! Cuộc đời phía trước là một ngày hội lớn. Có một tương lai, một tương lai hiển hiện mà giống như một giấc chiêm bao, họ còn có cả một quá khứ. Cái quá khứ ấy của Phương Định (nhân vật "tôi") dù chỉ thu gọn trong một căn phòng nhỏ gác hai, nó có sức mở rộng ra cả một thế giới cảm giác đêm đêm để cô biết được "cái bao la và trong lành của đêm thành phố". Ở cái căn gác nhỏ ấy đầy ắp kỉ niệm của thương yêu, nơi cô thể là sẽ không lấy chồng vì cái tính bừa bãi mà mẹ cô đã từng dọa "Lấy chồng rồi mà no đòn", đó thật sự là một hạnh phúc.

Có tương lai đang hứa hẹn từng giờ, có quá khứ để ràng buộc, những cô gái không xem đó là những nơi ẩn nấp để thu mình. Cái mà họ đang đối mặt là sự còn, mất từng phút, từng giây. Không khí của chiến tranh (không giống tương lai hay quá khứ) có một âm điệu riêng. Chẳng hạn như sự im lặng: "Cuộc sống ở đây đã dạy cho chúng tôi thế nào là sự im lặng". Im lặng có nghĩa là cái chết đang rình rập đâu đây, nó ập đến bất cứ lúc nào. Ấy là những trái bom, mà "nghe tiếng bom đầu tiên, có đũa chét giắc, nằm dấn xuống đất". Nhưng, cái im lặng của không gian còn chưa đáng sợ bằng cái im lặng của lòng người. Đây là cái "vắng lặng đến phát sợ" của kẻ đi đêm sợ ma, yêu bóng vía. Đến với toạ độ chết, đến với quả bom cần phải phá nổ (mà không biết nó sẽ nổ vào lúc nào), sự cầu viện tâm linh của cô gái (nhân vật tôi) giống như một ảo ảnh "Các anh cao xạ có nhìn thấy chúng tôi không?". Mặc dù "Quen rồi. Một ngày chúng tôi phá bom đến năm lần", nhưng cái hồi hộp vẫn dường như không hề thay đổi. Như cái cảm giác chờ bom phát nổ: tất cả đều đứng im, cả gió, cả nhịp tim trong lồng ngực. Chỉ có chiếc đồng hồ: "Nó chạy, sinh động và nhẹ nhàng, đề lên những con số vĩnh cửu...". Còn sau mỗi lần bom nổ, như từ cõi chết trở về đây là gương mặt tươi tắn của chị Thao "Chị cười răng trắng, vết sẹo bóng lên, mảnh dù bay trên lưng...", còn với Phương Định, cái chết chỉ là khái niệm "mờ nhạt, không cụ thể". Tuy dặn mình phải cảnh giác với nó, nhưng không phải là sợ nó mà chỉ vì sợ nếu "mảnh bom ghim vào cánh tay thì khá phiền". Còn khi tưởng là Nho đã chết, tất cả đều lặng đi với bao nhiêu tâm trạng trái ngược nhau.

Cảm nghĩ của em về truyện ngắn Những ngôi sao xa xôi

Kẻ muốn hát, người thì muốn khóc. Chị Thao muốn hát và chị đã hát, một bài hát có phần lạc lõng ("Đây Thằng Long, đây Đông Đô... Hà Nội"). Nhạc sai bét, còn giọng thì chua, nhưng tình cảm rất đỗi chân thành: ấy là một khúc thánh ca. Còn người thứ hai, thích hát, hát hay "nhưng không muốn hát lúc này" vì những bài hành khúc bộ đội hành quân hay quan họ mềm mại, nhưng với Phương Định, tất cả đều không đúng chỗ. Trước đau thương, cũng là trước cái đẹp, cái cao cả, cái vĩnh hằng, chưa có một bài ca nào diễn tả nổi.

Đặc sắc nghệ thuật ở truyện ngắn này là cách xây dựng nhân vật và sự phối hợp giữa hai bút pháp: tự sự, trữ tình.

Về xây dựng nhân vật, tác giả rất lưu ý đến sự đa dạng. Mỗi nhân vật có những đặc điểm không giống nhau. Nho, mộc mạc và thơ mộng. Còn gì mộc mạc hơn, thậm chí vụng về hơn, trên cái gối nhỏ nhắn, màu trắng, Nho thêu những bông hoa cầu thả và loè loẹt, những "đường viền to như dây thừng", vì một lẽ đương nhiên "A, cho nó nổi!". Có đến hai chi tiết, hai lần miêu tả Nho ở dưới suối đi lên, và cả hai lần Nho đều rất đẹp. Lần thứ nhất: "Tóc ướt. Nước đọng từng giọt trong trên trán và trên mũi". Lần thứ hai: "cứ quần áo ướt ngồi đòi ăn kẹo". Cái thực của nhân vật gần với cái thực trong mơ, vì tất cả không liên quan gì đến sự căng thẳng ở chiến trường, nó thuộc về vĩnh cửu. Còn chị Thao giống như một sự phân thân. Là một người con gái rất sợ máu và vắt, cứ thấy máu và vắt là chị "nhắm mắt lại, mặt tái mét", nhưng trước lúc "có chuyện", trong khi Nho chụp cái mũ sắt lên đầu, chị Thao lại "móc bánh bích quy trong túi thông thả nhai". Trước tình huống Nho có thể hi sinh, chị yêu cầu Định hát, nhưng có trời mới biết "những tình cảm gì đang quay cuồng" ở trong đầu con người giàu nghị lực ấy.

Còn về sự đan gài giữa hai bút pháp hiện thực và lãng mạn thể hiện trong tâm hồn người con gái như những trận mưa bóng mây chợt đi chợt đến, bất ngờ. Nó giống như những vì sao, những đốm sáng. Một mặt chiến trường là một nhận thức hiện thực, thậm chí hiện thực nghiệt ngã "ở đây là nơi mà tuổi trẻ chúng tôi đang lớn lên", nhưng còn nổi nhớ là hiện thực thứ hai, hiện thực tâm hồn "không lúc nào chúng tôi không nhớ về Hà Nội", cả hai không tách rời nhau tạo được một thứ âm hưởng bề đôi rất giàu có chất thơ, là một trong những thành công của tác giả. Cái kết của truyện đầy sự kết hợp trên đây đến mức thăng hoa. Một trận mưa đá bất ngờ trở thành nổi nhớ "Mà tôi nhớ một cái gì đấy, hình như mẹ tôi, cái cửa sổ, hoặc những ngôi sao to trên bầu trời thành phố". Nổi nhớ ấy chính là sự nổi dài, quá khứ, hôm nay và khát vọng mai sau. Những ngôi sao trong câu chuyện cổ tích, về những xứ sở thần tiên, trong bối cảnh của cuộc chiến tranh, nó giống như một huyền thoại có một sức mạnh diệu kì để con người đi tới với đôi cánh đang bay. Hiện thực và lãng mạn, âm điệu trữ tình bay bổng cứ tỏa ánh sáng ra từ đó, từ "*Những ngôi sao xa xôi*".

Bài số 3:

Cảm nghĩ của em về truyện ngắn Những ngôi sao xa xôi

Nhắc đến khoảng trời Trường Sơn là nhắc đến biết bao sự hy sinh mất mát, nơi mà lính Mỹ đã thả bom dồn dập nhằm ngăn cản bước tiến dũng mãnh của các đoàn quân tiến về Sài Gòn giải phóng miền Nam. Nhưng Trường Sơn đâu chỉ mang trong mình bao sự thương đau, Trường Sơn còn là nơi ghi dấu của những tâm hồn tự nhiên, lạc quan của những người chiến sĩ lái xe không kính, những chàng trai cô gái thanh niên xung phong đã hy sinh tuổi trẻ để cống hiến cho đất nước. Là một người đã từng gắn bó với khoảng trời bom đạn ấy, nhà văn Lê Minh Khuê đã khai thác đề tài quen thuộc đã làm nên nhiều tên tuổi lớn trên văn đàn chống Mỹ nhưng cùng với sự sáng tạo và một chút lãng mạn của mình, “*Những ngôi sao xa xôi*” của bà, đã khắc họa hình ảnh của những cô gái thanh niên xung phong, mà tiêu biểu là nhân vật Phương Định với những vẻ đẹp hồn nhiên vốn có của tuổi trẻ Việt Nam trong thời chống Mỹ.

Câu chuyện kể về ba cô gái, ba cô gái thanh niên xung phong Nho, Thao và Phương Định, sống trên một cao điểm giữa mênh mông khói bụi Trường Sơn, nơi mà “màu đất đỏ, trắng lẫn lộn”. Công việc của họ là “ngồi đây”, “khi có bom nổ thì chạy lên, đo khối lượng đất lấp vào hố bom, đếm bom chưa nổ và nếu cần thì phá bom”. Trong lúc đơn vị thường làm việc khi mặt trời lặn, thì tổ trình sát lại làm việc ban ngày, khi thân chết luôn “lấn trong ruột những quả bom”, khi mà lính Mỹ thả bom nhiều nhất và cái chết luôn theo sát ba cô gái ấy. Công việc của họ là công việc quan trọng và cũng đầy gian khổ hy sinh, đòi hỏi tinh thần dũng cảm, sự nhạy bén quyết đoán và sự nhanh nhẹn. Trong hoàn cảnh ấy, ta mới thấy sáng ngời lên là những phẩm chất cao đẹp của ba nhân vật, và đặc biệt là Phương Định, nhân vật chính của truyện.

Phương Định là một cô gái Hà Nội, “một cô gái khá”, chỉ vừa mới bước ra khỏi cuộc đời hồn nhiên vô tư tự tại của mình. Cô có vẻ bề ngoài đáng yêu trẻ trung và xinh xắn, “hai bím tóc dày, tương đối mềm, một cái cổ cao, kiêu hãnh như đài hoa loa kèn”, còn đôi mắt thì có “cái nhìn sao mà xa xăm”. Những nét đẹp của cô đã được những anh lái xe để ý đến, bằng chứng là những bức thư dài gửi đường dây mặc dù có thể chào nhau hằng ngày, nhưng Phương Định cũng không sẵn sàng vồn vã, cô gái vẫn hay đứng ra xa, khoanh tay trước mặt và nhìn đi nơi khác mỗi khi một đám con gái xúm lại đối đáp với một anh bộ đội nói giỏi nào đấy. Một hành động đó thôi đã làm Phương Định trở nên thật kiêu kì, cái điệu của cô thật đáng yêu và cũng thật phù hợp với một người con gái như vậy.

Tâm hồn cô giữa khoảng trời Trường Sơn thật làm cho người ta thật ngạc nhiên. Cô mê hát, “thường cứ thuộc một điệu nhạc nào đó rồi bịa ra lời mà hát”, lời cô bịa lộn xộn ngớ ngẩn đến không ngờ, đôi lúc nó cũng làm cho cô bò ra mà cười một mình, cô thích “những bài hành khúc bộ đội hay hát trên những ngã đường mặt trận”, cô thích “dân ca quan họ mềm mại dịu dàng” và kể cả “Ca-chiu-sa của Hồng quân Liên Xô”, “ngồi bó gối mơ màng: “Về đây khi mái tóc còn xanh xanh”. Và Phương Định hát khi có sự im lặng không bình thường, “tiếng máy bay trinh sát rè rè”, cô hát để cổ động viên hai người đồng đội Nho, Thao và cũng là hát để động viên chính bản thân mình. Chính những lúc mê hát ấy đã làm cô quên đi cái sự buồn chán của cuộc sống Trường Sơn, quên đi mùi khói bom đạn mà cô vẫn tiếp xúc hằng ngày, và đó cũng là bước đà để cô có được một

Cảm nghĩ của em về truyện ngắn Những ngôi sao xa xôi

tâm hồn mơ mộng khi cơn mưa đá vừa ập đến. Mang theo tuổi trẻ của mình vào Trường Sơn, Phương Định còn mang theo cả những kỉ niệm đẹp về góc phố Hà Nội của mình, đó là hình ảnh người mẹ, cái cửa sổ, tiếng rao của bà bán xôi có cái mũ đội trên đầu, kể cả những cú sút vô tội vạ của bọn trẻ con trong một góc phố. Cơn mưa đá đi nhanh cũng như lúc nó vừa đến, nhưng lại mang những dòng kí ức tuổi thơ về cho Phương Định, và tất cả như xoáy mạnh trong tâm trí cô. Có lẽ chính những điều ấy đã tiếp thêm sức mạnh cho cô gái, để cô luôn nghĩ rằng, gia đình, bạn thân và cả những kỉ niệm kia sẽ luôn theo cô trong suốt quãng đời ở Trường Sơn.

Tâm hồn, tính cách của Phương Định hồn nhiên như thế, nhưng nổi bật lên trên tất cả vẫn là tinh thần dũng cảm, vượt lên trên hiểm nguy luôn ẩn chứa trong thân hình nhỏ bé của cô gái Hà Nội kia. Đó là những lúc mà bom của giặc Mỹ vẫn còn chưa nổ, và cô phải làm nhiệm vụ của mình, còn thần chết thì có vẻ vẫn đang “lẩn trong ruột những quả bom” chờ đợi cô. Tuy vậy, Phương Định vẫn tỏ ra thật bình thản, cái chết thì cô có nghĩ đến nhưng lại là “một cái chết mờ nhạt, không cụ thể”, mà cô quan tâm nhất là liệu bom có nổ hay không, không thì làm cách nào để chôn mìn lần thứ hai, cô luôn đặt nhiệm vụ của mình lên hàng đầu. Và trong những lúc phá bom như vậy, ta vẫn còn thấy thấp thoáng cái sự nhạy cảm, tinh tế trong cảm xúc của cô, “một tiếng động sắc đến gai người, cửa vào da thịt tôi. Tôi rùng mình và bỗng thấy tại sao mình làm quá chậm. Nhanh lên một tí! ! Vô quả bom nóng. Một dấu hiệu chẳng lành.”, phải là một người bình tĩnh mới có được những cảm nhận chân thực như vậy. Chính những lúc đó, ta mới thấy được cái sự dũng cảm của cô gái. Công việc không có một chút gì là an toàn, nhưng do “quen rồi”, ngày nào cũng phải phá bom đến năm lần, ngày nào ít thì ba lần, mà Phương Định luôn cố gắng hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Và trong cái sự dũng cảm ấy, ta vẫn thấy Phương Định luôn thường trực một tình cảm đồng chí đồng đội nồng ấm và chân thành. Đó là tấm lòng vị tha với mọi người mà cô quan tâm, cô lo lắng khi Thao lên cao điểm chưa về, cô tận tình, vỗ về chăm sóc Nho khi cô ấy bị thương lúc phá bom. Ngược lại, chính tình cảm đồng chí đồng đội, đã làm cho Phương Định thêm một chút tự tin, ấm lòng khi được sống giữa tình yêu thương của mọi người. Hiểu được công việc của mình là gian khổ, nhưng Phương Định vẫn luôn ngưỡng mộ “những người mặc quân phục, có ngôi sao trên mũ” bởi họ là những đẹp nhất, thông minh, can đảm và cao thượng nhất. Những lúc chạy đi phá bom, vẫn mang một chút lo sợ trong người, nhưng nhờ những cái nhìn của những người chiến sĩ, đã dập tan đi nỗi sợ trong cô và chỉ còn một mục tiêu hoàn thành nhiệm vụ, “cảm thấy có ánh mắt các chiến sĩ dõi theo mình, tôi không sợ nữa. Tôi sẽ không đi khom. Các anh ấy không thích cái kiểu đi khom khi mà có thể đàng hoàng mà bước tới”.

Trong truyện ngắn, nhân vật kể chuyện cũng là nhân vật chính, điều đó giúp cho tác phẩm càng trở nên chân thực, những cảm xúc, thế giới nội tâm của nhân vật đều được thể hiện tự nhiên rõ nét, vẽ lên một khoảng trời mộng mơ ngay giữa Trường Sơn mênh mông và ác liệt.

Cảm nghĩ của em về truyện ngắn Những ngôi sao xa xôi

Mang trong mình những phẩm chất cao đẹp, Phương Định xứng đáng là biểu tượng của những cô gái thanh niên thời chống Mỹ, là hình tượng người con gái Việt Nam trong thời gian chiến đấu, là đại diện của thế hệ trẻ Việt Nam thời kháng chiến chống Mỹ. Cũng giống như tựa đề “*Những ngôi sao xa xôi*”, những con người được ví như vì sao lấp lánh giữa bầu trời đêm, mang trong mình những phẩm chất đáng quý, “xa xôi” là bởi vì phải ngắm nhìn thật kỹ thì mới có thể thấy được những tâm hồn cao đẹp ấy.

» Tham khảo thêm văn mẫu:

- [**Phân tích truyện ngắn Những ngôi sao xa xôi**](#)
- [**Cảm nhận của em về nhân vật Phương Định**](#)